

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

forstås ved, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutionerne.

Den hidtidige formulering af § 69, stk. 1, er i de senere år blevet misforstået og misbrugt som pressionsmiddel mod kommunernes sociale udvalg, idet folk har troet, at kommunen har pligt til at oprette alle de institutionspladser, som folk forlangte.

Besvarelse (9/8 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

Det fremgår af bemærkningerne til § 69 stk. 1, i forslaget til lov om social bistand, at det er kommunalbestyrelsens ansvar at sørge for, at der findes det nødvendige antal pladser i daginstitutioner for børn og unge, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger.

Videre præciseredes det af den daværende socialminister under første behandling af bistandslovsforslaget (3. fremsættelse) i januar 1974, at baggrunden for at lægge opgaven ud til kommunerne var, at disse var nærmest til at bedømme, hvordan et problem kunne løses i det lokale område.

Dette er en videreførelse af princippet i § 2, stk. 2, i lov om børne- og ungdomsforsorg, hvorefter det påhvilede kommunalbestyrelsen efter indstilling fra det sociale udvalg at oprette og drive de fornødne daginstitutioner og socialpædagogiske fritidsforanstaltninger for børn og unge i kommunen, såfremt opgaverne ikke blev løst ad anden vej.

Ved tidligere lejligheder, hvor der er blevet rejst spørgsmål fra folketingsmedlemmer om fortolkning af pågældende bestemmelse, er det i overensstemmelse med det ovenfor anførte bl. a. fremhævet, at det efter loven er et krav, at der skal være daginstitutionspladser i kommunerne, men at loven om antallet alene siger, at der skal være »det nødvendige antal pladser«.

Det er hermed tilkendegivet, at kommunalbestyrelsen har en forpligtelse til at foretage en vurdering af behovet for pladser. Denne forpligtelse ville falde bort eller afsvækkes, hvis ordene »det nødvendige antal pladser« udgik af bistandslovens § 69.

Socialministeriet kan derfor ikke være enig i den foreslåede ændring af § 69, stk. 1.

Til *undervisningsministeren* (2/8 79) af:

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

»Føler ministeren ikke, at det er utidig indblanding, når socialministeren på snedig vis forhøjer den af ministeren fastsatte og seriøst beregnede »SU« i årets 12 måneder ved at pålægge de sociale udvalg at yde hjælp til studerende i undervisningsstedernes ferieperioder?«

(Spm. nr. 1279).

Begrundelse.

Socialministeren underkender herved det efter undervisningsministerens mening rimelige underholdsbeløb for studerende. Ved at yde dette supplement fratages de studerende ligeledes et incitament til at forsøge at finde arbejde (f. eks. bærplukning o. lign.).

Besvarelse (9/8 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Af begrundelsen fremgår, at spørgeren går ud fra en forudsætning om, at uddannelsesstøtten er i stand til at dække de nødvendige leveomkostninger for de uddannelsessøgende. Som bekendt er dette ikke tilfældet, og de uddannelsessøgende er derfor fortsat henvist til selv at skaffe sig supplerende indkomster bl. a. ved erhvervsarbejde. De stigende problemer med at skaffe dette erhvervsarbejde som følge af arbejdsløsheden er netop baggrunden for, at socialministeriet i en årække har ydet de uddannelsessøgende hjælp efter bistandsloven i den periode, hvor uddannelsesinstitutionerne holder ferielukket.

I betragtning af, at denne hjælp principielt intet har med uddannelsesstøtten at gøre, kan jeg naturligvis ikke opfatte socialministerens praksis som utidig indblanding.

Til *statsministeren* (2/8 79) af:

Stetter (KF):

»Hvilken minister har det endelige ansvar for gæstearbejder- og flygtningepolitikken?«
(Spm. nr. 1280).

Begrundelse.

Gennem undersøgelser i forbindelse med modtagelsen af et nyt kontingent flygtninge fra Vietnam og undersøgelse af gæstearbejderproblemer har jeg konstateret, at administrationen er spredt over et antal ministerier.